

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΦ. ΤΑΛΟΥΕ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΚΩΦΑΛΛΗΣ

—Ο κόμης ντε Μαρι και η γυναίκα του, άρχισαν να δηριγεία ο φίλος μου ο γιατρός, είχαν όλα ξεκίνα που μπορούσαν να καταστήσουν ευτυχισμένους δυο γέροντες συζύγους. Έκεινος, άποστρατος στρατηγός και τιμημένος με τον άνωτερο Ταξίαρχη του Γαλλικού στρατού, φεύγοντας από το στρατό είχε αφήσει φήμη γενναίου και έντιμου άξιωματικού, που δεν δειλιάζει μπροστά σε κινδύνους και που ενεργεί με δικαιοσύνη σε κάθε περίπτωση. Έκεινη, κόρη άριστοκρατικής οικογένειας, παρ' όλη την ηλικία της, διατηρούσε άκριτη από τη χάρη της νεότητός της. Ήταν ύψηλού άναστρηματος κι είχε ένα κανονικό πρόσωπο, που πλαισιωνόταν από σταχτιά μαλλιά.

Δέν είχαν παρά μόνο μιá θυγατέρα, που είχε γεννηθή κατά τη διάρκεια του τελευταίου πολέμου στο έξοχό μεγάλο τους στην Τουλούζη, όπου η κόμηση είχε άποσυρθή. "Όταν η μητέρα βρισκόταν στους τελευταίους μήνες της εγκυμοσύνης της, ο σύζυγός της έφυγε να αιχμαλωτισθή από τους Πρώσους και να μεταφερθή στη Γερμανία.

Πολύ σπάνια έλθάναν ειδήσεις εκ μέρους του και η κόμηση στενοχωριόταν πάρα πολύ κι άνησυχούσε για την τύχη του. Γι' αυτό και το παιδί που έφερε στον κόσμο, ύστερα από λίγον καιρό, ήταν κωφάλαλο.

Ο στρατηγός, όταν άπελευθερώθηκε άργότερα και γύρισε στο σπίτι του, λυπηθηκε βλέποντας την κατάσταση της μικρής του κόρης, άλλ' άποφάσισε, μαζί με τη γυναίκα του, να άφιερώσουν όλες τους τις φροντίδες για την ανάπτυξη της.

Η μικρή κωφάλαλη μεγάλωσε με χίλια χάδια κι όταν έφτασε σε ηλικία δέκα χρονών, είχε κατορθώσει, χάρις στις προσπάθειες των γονέων της, να μάθει άνάγνωσι και γραφή.

Ο στρατηγός κι η σύζυγός του είχαν συγκεντρώσει όλη τους τη στοργή στο δυστυχισμένο αυτό πλάσμα και δέν άποχωρίζονταν ποτέ από κοντά του. Το χειμώνα δέν έπερινούσαν στον πάγο τους της Τουλούζης και το καλοκαίρι σε μιá παραθαλασσία έπαινα της Νορμανδίας.

Έκει πέρα, έπειδή τους είχα συνήθει, ως οικογενειακός γιατρός, μαζινούσε περιπάτους στην ακροθαλασσία για την κόρη τους, οι γονείς της την έφταναν να βγαίνει ταχτικά μαζί με την παιδαγωγό της.

Μιά μέρα έξαφνα παρετήρησαν, ότι η κωφάλαλη ύπέφερε και δέν έφανέρωνε σε κανένα την αιτία της στενοχωρίας της. Άνησυχισαν φυσικά για την κατάσταση της και έζητούσαν με κάθε τρόπο να μάθουν ποιό ήταν εκείνο που την έκανε έτσι λυπημένη.

Με τα πολλά κατώφθισαν να άνακαλήθουν μέσα στις τοίκες της ένα μικρό γράμμα, που έγραφε τα έξης :

"Από τη στιγμή που σας είδα, σας άγάπησα. Θα έθεωρούσα τον έαυτό μου άπιστευτα ευτυχισμένο, αν μ' αγαπούσατε λιγάκι κι' έσεις...

Ζοζέ, κόμης ντε Πένα Βέζα".

Τό γράμμα αυτό έπεσε σαν κεραυνός στην έπαυλη, όπου ζούσαν ήσυχα οι δυο γέροι. Ποτέ δέν είχαν προβλέψει για την κόρη τους, ότι μπορούσε κι' αυτή να άγαπηθή σαν τις άλλες και να ζητηθή σε γάμο. Και τώρα που παρουσιάζονταν αυτό το άρρωστο, τί έπρεπε να κάνουν ;

Άφού σκέφτηκαν κάμποσο, άποφάσισαν να τη ρωτήσουν τί γνώμη είχε επί του προκειμένου, και προς τούτο έσημείωσαν την έρώτησή τους άπάνω στον μαροσινακά, που χρησιμοποιούσαν σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Έκεινη άπάντησε άμέσως με τις ακόλουθες λέξεις :

"Τόν αγαπώ και θέλω να γίνω γυναίκα του!..."

Ο πατέρας τότε ζήτησε πληροφορίες για τον άγνωστο μνηστήρα της κόρης του, άλλα η άπάντησις που έλαθε από διαφόρους γνωρίμους του, κάθε άλλο ήσαν παρά ίκανοποιητικές. Ο ξένος αυτός έξοδσε μιá ζωή πολύ άποκτη και δέν ένέπνευε σε κανένα έμπιστοσύνη, λόγω της ύποπτης συμπεριφοράς του.

Ο στρατηγός έφοβήθηκε τότε

μήπως το ειδύλλιο της θυγατέρας του μετατραπή σε σκάνδαλο και γι' αυτό, την άλλη μέρα, άναχώρησε μαζί με την οικογένειά του για το Παρίσι.

Έν τώ μεταξύ πλάκωσε ο χειμώνας και η κόρη έγινε πιο μελαγχολική. Μάτια προσπαθούσαν, ή φίλες της να την παρηγορήσουν. Άρχισε να βήχει, πράγμα που με άνησυχισε πολύ, όταν με προσκάλεσαν να την ιδώ. "Έτσι το έχομενο καλοκαίρι, σύμφωνα με τη συμβουλή μου, οι γονείς της άποφάσισαν να μη μετακινήθουν από την προτεινόμενη, γιατί το ταξίδι μπορούσε να άποβή επικίνδυνο για την άρρωστη, στην κατάσταση που βρισκόταν.

Η κωφάλαλη έδωγαν συχνά στο παράθυρό της και, άκουμπισμένη σε μιá πολυθρόνα, άποξενιόταν κοιτάζοντας το δρόμο. Οι γονείς της παρετήρησαν έξαφνα, ότι μιá ώριμήνη ώρα της ημέρας το πρόσωπό της έξοιθρευε, το βλέμμα της άνεύχονόγειτο, ή μορφή της έζωντανέυε... Αυτό όμως δέν διαρκούσε παρά μερικά στιγμές κι' έπειτα ξανάεφε στην προτέρα της νάκη, άκίνητη και ώρη.

Μιά μέρα έφυγε να στέκη κοντά στο παράθυρο μαζί με την κόρη της η μητέρα της, ή οποία έφοριζε ένα βλέμμα έξο κι' άντικρυς τον κόμητα Ζοζέ, που στεκόταν ώμοιας και δόλιος, πίσω απ' τις κωκλίδες του κήπου, κοιτάζοντας έπίμονα προς το μέρος του μεγάρου.

Η κόμηση κατέβασε άμέσως τις κουρτίνες του παραθύρου και διάταξε να μεταφερθόν τη θυγατέρα της σ' ένα δωμάτιο, που βρισκόταν στην αντίθετη πλευρά του σπιτιού.

Όταν σε λίγες μέρες πήγα, όπως πάντα, να έπισκεφτώ τη νέα,

με πήρε παράμερα ο πατέρας της και μου είπε :

— Η κόρη μου θα πεθάνει κι' ή σκέψη αυτή με βασανίζει τρομερά... Ο Ζοζέ εινε βέβαια τυχοδιώκτης, το παραδέχομαι. Δέν μπορείτε όμως ν' άρνηθήτε, ότι ο άνθρωπος αυτός κρατάει στα χέρια του τη ζωή του παιδιού μου... Γι' αυτό λοιπόν θ' αναγκαστώ να τον παντρέψω με την κόρη μου και να του δώσω δυο μου ζήτηση, άκρι κι' ξαναφέρη τη γαλήνη στην καρδιά της. Άλλο, όταν ο άνθρωπος αυτός ξανατερόση από εδώ, θα κατεβώ μόνος μου να τον πάρω και να τον όδηγήσω μες στο σπίτι μου. Πρέπει να ζήσει το καίμενο μου παιδί....

Η κόμηση, άκούοντας αυτά τα λόγια, άνατήδησε και δέλλισε κάτι να πεί, άλλα άμέσως συγκρατήθηκε. Παρακάλεσε μονάχη το σύζυγό της να αναβάλη το γάμο επί μιá βδομάδα ακόμα κι' αυτός, ύστερα από κάποιον διαταγμό, δέχτηκε.

Όταν έφτασε ή τελευταία ήμερα της προθεσμίας αυτής, μαζινήταμε όλοι γύρω από την άρρωστη, στην όποια είχε άνακουωθή ή άπόφασι των γονέων της, και περιμέναμε. Ο στρατηγός φαινόταν πολύ άνησυχος, ενώ ή γυναίκα του, αντίθετως, δειχνόταν άκριτα καρτερική.

Η κωφάλαλη καθόταν κοντά στο παράθυρο και με άγρία χαρά ερώτιζε τη γλακιή μορφή της. "Έξερε, ότι με λίγο θάδλετε τον Δόν Ζοζέ και ότι τίποτε στο μέλλον δέν θα την έχωρίζω απ' α' τον. Άπό καιρό σε καιρό γυρνούσε τα μάτια της προς το γέρο στρατηγό μ' ένα βλέμμα είνουμοσύνης, ενώ εκείνος με βία συγκρατούσε τα δάκρυά του.

Έξαφνα μέσα στην άντικρυνή δεντροστοιχία φάνηκε ο Δόν Ζοζέ και ο στρατηγός πήρε το καπέλλο του, έτοιμος να κατέβη. Άλλα, την ίδια στιγμή στάθηκε έξ ένοστήτος, γιατί άκουσε στο δρόμο μιá δυνατή ώχλοβοή.

Πλησιόσαμε όλοι στο τζάμι κι' είδαμε, ότι κοντά στις κωκλίδες είχε μαζευτή άκριτος κόσμος. Άνάμεσά τους βρισκόταν ο Δόν Ζοζέ, ο όποιος επάλευε μαζί με τέσσερες άντρος κι' είχε τα ρούχα του ξεσκισμένα και το πρόσωπό του άνώριστο.

Κρατούσαμε την άνάσα μας με δυσκολία, γιατί είχαμε μοντήρη όλοι μας περι τίνος περιου έρόκειτο. Γιατί όμως να σιωπώ; μιá τέτοια σκηνή σ' εκείνη την κοίσιμη περίπτωση ;

Σε λίγο δυο άστυφιλιακες έρωιξαν διά της βίας τόν φευτοκόμητα μέσα σ' ένα άμάξι, το όποιο ξεκίνησε άμέσως.

Άκόμα θυμωμια το βλέμμα, το γεμάτο μίσος, που έφοριζε προς το μέρος των άστυφιλιακών ο στρατηγός και την έκφρασι της άγανακτησέως του, καθώς έσφιγγε τις γροθιές.

Συγχρόνως έβγαλε μιá κραυ-

Μάτια προσπαθούσαν ή φίλες της να την παρηγοήσουν...

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

(Όπως τις διηγούντο στα χρόνια της Σκλαβιάς)

Ένας δεσπότης έπυχε να περάσει σε μία περιουσία του κι' από κάποιο χωριό, του οποίου ο παπάς δεν φημιζόταν τόσο πολύ για τή μορφώσι του.

Κατά την ώρα της λειτουργίας, λοιπόν, ο παπάς πήρε να διαβάσει κάποια ευχή, ή όποια κορόιδανε στο τέλος της σελίδος στη φράση «μέλλοντος Συμε» και συνεχιζότανε στην πίσω σελίδα. Ο παπάς όμως, επειδή δεν τή πολυκατάφερε στην ανάγνωσι, όσπου να γυρίση τή φύλλο διάβασε τή φράσι ως έξης :

- Μέλλοντος Συμε - είμαι όνος !...
- Του παρόντος αιώνος !... πρόσθεσε ο δεσπότης απ' τή δεσποτική.

***

Μία μέρα ένας κούτο - χωριάτης περνούσε από τή δρόμο και φώναζε από μακρόν σ' όσους έβλεπε μπροστά του :

- Παραμερίστε γρήγορα μη σας κούρσιση τή βωδι μου...
- Μά πού είναι τή βωδι ; τόν ρώτησε με άπορία κάποιος διαβάτης.
- Δεν βλέπετε πού πήρα τή σκουνι για να πάω να τή φέρω ; απάντησε ο χωριάτης.

***

Μία μέρα κάποιος Χιώτης είχε στη γυναίκα του :

- Μαρούκα ! Δώσε ψωμι στα παιδιά...
- Δεν έχει, του άπορώθηκε εκείνη.
- Έ, άφου δεν έχει... τούς φτάνει !... απάντησε ο πονηρός Χιώτης.

***

Μία μέρα ο Κολοκοτρώνης θύμωσε με κάποιον άνεγρό τον από τήν Καρούτανα, πού είχε ταξειδέψει και στα μέση της Άσίας. Θέλοντας λοιπόν να τόν τιμωρήσει, τή φώναξε :

- Ανάθεμά σε, Άνατολή ! Σου στέλνω πέρδικες και μου στέλνεις κουνούδες !...

***

Μία φορά, κάποιος πλοιο Κεφαλλονίτικο ναυάγησε από ταξείδι του. Οί έπιβάτες του κατόρθωσαν να βγούν στη στεριά, αλλά όλόγνημοι.

Έκει, βρισκόταν κάποιος τσοπάνος, ο όποιος, βλέποντας ότι μεταξύ τών ναυαγών ύπηρχε κι' ένας παπάς, τόν έλυπήθηκε και τή χάρισε για ψυχικό τήν κατότα του.

Ο παπάς, φεύγοντας, ζήτησε τ' όνομά του, αλλά, επειδή δεν ύπηχε χαράι να τή σημειώσει, τή ξέχασε. Γι' αυτό, άμα ήθελε άργότερα να τόν μνημονεύσει, έλεγε :

- Μνήστη, Κύριε, κι' εκείνον, πού μούδωσε τήν κατότα του !...

γι και έωρισε πρὸς τήν κοφάλαη.
— Γιατρέ, δεν τήν βλέπετε ; μοϋ φώναξε με άγωνία. Κιττάξετε να δητε τί έχει...

Τή κεφαλή της δυστυχιωμένης κοπέλλας, ώχρὸ σάν κέρνιο, είχε γείρει από τή μη μεριά, ενώ τή στόμα της είχε χαραχτή από μία κατακόκινη γραμμή.

Ήσκηρα άπάνω στην καρδιά της, τήν άκούστηρα, αλλά δεν έβλεπα κανένα σημείο ζωής...

— Τελείωσε ! είπα.
Ή κόμησα είχε γονατίσει μπρὸς στο άμνηχο σώμα της κόρης της και, κρατώντας τή χέρι της μέσ' στα δικά της, ώλόυζε. Ο στρατευμένοι στεκόταν άκίνητος, σάν τρελλός, χωρίς ούτε ένα άδερν να χύση.

Με μία άδιάφορη χειρονομία έδειξε στη σύζυγο του τή πληθος, πού είχε συγκεντρωθή άτέξο, και της είπε ψυχρά :

— Τί κλαίτε τώρα ; Έσείς είδοπαθήστε τήν άστυνομία, έσείς επροκαλέσατε τή σύλληψή μου, έσείς μοϋ έχαλάσατε τή σχέδια. Έσοκόσιατε τή παιδι μας...

— Τό έσωση! απάντησε άπλά και με ήμερο τόνο ή μητέρα, γονατιστή πάντα πλάι στο κρεβάτι και καταφιλιώντας τή χέρι της νεκρής.

Κι' όταν ο γιατρός έτελείωσε τή διήγησί του, μοϋ πρόσθεσε :

— Λοιπόν, ο άξιότιμος κύριος Δόν Ζοζέ ντέ Πένα - Βέζα, τού όποιο άμφιβάλω άν θα μάθουμε ποτέ τή πραγματικό όνομα, πρόκειται να έμφανισθή άφιστο στό κακογροδικείο για να άπολογηθή για τή νέο έγκλημά του της όδοϋ Ροντιέ...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πὸς τήν έπαθε ή κ. Παρρέν. Πὸυ δά ήσαν οί άνδρες χωρίς τις γυναίκες. Ο Έπανήσιος βουλευτής κ' ή γραμματική. Γιατί δέν έκανε ρουσφέτια στους δικούς του ο Θρ. Σζήρης. Ο πέθος του Σουρή. Ένα ανέκδοτο του Καραϊσκάκη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πρὸ ετών, σε μία βιλια της κυρίας Παρρέν, περι χειραφετήσεως της γυνακός, στο τέλος του λόγου της ή ηητόρσισα ρώτησε :

- Που θα ήταν ο άνδρας, κύριοι, σήμερα, άν δέν ήταν ή γυναίκα ;
- Στόν Παράδεισο ! απάντησε ένας άκούστης από κάτω, ο όποιος λένε ότι ήταν ο κ.... Παρρέν !

***

Κάποιος βουλευτής Έπανήσιος, μη έχοντας και τόσο στενές σχέσεις με τή γραμματική, όταν ανέθηκε στο βημα να μιλήσει, είπε :

- Κύριοι, ά ν α β ώ ν στο βημα...
- Τά γέλια όμως τών άλλων βουλευτών τόν έκαμαν να καταλάβη ότι έπεσε έξω. Αποτεινόμενος λοιπόν σ' αυτούς, τούς φώναξε :
- Γιατί γελάτε, μορφες ; Έγώ όρκιστηκα στο Σύνταγμα, δέν όρκιστηκα και στη... Γραμματική !...

***

Ο μαζαρίτης ο Θρασύβουλος Ζαΐμης δέν παραέκανε ρουσφέτια. Στόν Θεόδωρο Δεληγιάννη, πού τού παρενοείτο γι' αυτό, έλεγε :

- Άποφύγω ιδιαιτέρως να διορίζω εκείνους πού φέρονται συστατικά από τούς φίλους μου.

— Γιατί ; Μήπως για να παίξουν οι ικανοί τις θέσεις, έτσι κ' άν εινε άπροστάτευτοι κομματικώς ; ρώτησε ο Δεληγιάννης.

- Κάθε άλλο, μία πεντάρα δέν δίνω για τούς ικανούς.

— Μά τότε γιατί ;
— Γιατί, άν ενεργετήσης ένα θεοσίθημα πού θα σου παρουσιασθή μόνος του, κάνεις μονάχα αυτόν έχθρό σου. Ένώ άν σου συστηθή από άλλον, τούς κάνεις έχθρούς σου και τούς δύο !...

***

Κάποτε, στόν κύκλο του Σουρή, γνότανε λόγος για τήν επιχορήγησι πού έπαιρνε ο αυτοκράτορ της Ρωσίας και ή όποια ήτανε — ούτε πολύ, ούτε λίγο — έξητα έκατομύρια ρουβλία τού χρόνου, δηλαδή έκατόν όγδοήντα έκατομύρια φράγκα της έποχης εκείνης.

Σαν άκουσε ο... ολιγαρκής Σουρης τούς αριθμούς αυτους, είπε με άναστεναγμό :

- Πόσο θα ήθελα να ήμωνα τέσσερες - νέντε ή μέρες... Τούρος !

— Και γιατί ; τόν ρώτησε ο Κοκκουλόζος.
— Για να πάσω τήν επιχορήγησι και να λύσω για πάντα τή οικονομικό μου πρόβλημα !
Ο φτωχός Σουρης ήρκεϊτο και στα όλιγα !...

***

Όταν ο Καραϊσκάκης, μαζί με τρεις γιλιάνδες άνδρες, έξεστράτευσε από τή Σαλαμίνα για να καταλάβη τή Μονυχία, άναγκάστηκε να διανυκτερεύση μία νύχτα στο ύπαιθρο, κοντά στις έπιφορείς του Αιγάλεω.

Ήταν Δεκέμβρης μήνας κι' έκανε άγριο, άδόσταχο, τρομερό κρύο. Στο Κερασίνοι ήταν άγχεροβολημένο ένα Έλληνικό πλοίο με κυβερνήτη τόν Γιαννίτη. Ο Γιαννίτης, βλέποντας τόν κατακλιισμό, έστειλε μία βάρκα για να πάρη τόν Καραϊσκάκη να διανυκτερεύση στο καράβι του. Ο άπεσταλμένος του Γιαννίτη βρήκε τόν Καραϊσκάκη να κομμάτι κοκυλιωμένος στην κατότα του, με τή κεφαλή του άκουμπμένο σ' ένα βράχο. Τόν σούνητσε έλαφρά κ' ο Καραϊσκάκης, ξυπνώντας ξαφνιασμένος, αναπήδησε και πήγε ν' άράξει τή πιστόλια του.

- Τί είναι, ούρέ ; φώναξε.
- Άρχηγέ, ή νύχτα εινε παγωμένη, απάντησε ο άπεσταλμένος, και γι' αυτό ο Καπετάν Γιαννίτης σε προκοκαίει να διανυκτερεύσεις στο καράβι του.
- Έ, και εινε τόσο μεγάλο τή καράβι σας αυτό, ώστε να τούς χωρέση όλους αυτους έδώ ; Και, λέγοντας αυτά τή λόγια, ο Καραϊσκάκης, έδειξε τούς στρατιώτες του πού κομμόντουσαν πάνω στα χιόνια.
- Όχι, απάντησε ο άπεσταλμένος.
- Τότε φύγε, τού είπε ο Καραϊσκάκης, και κοκυλιώθηκε και πάλι στην κατότα του.

***

Ρώτησαν κάποτε τόν Κολοκοτρώνη τί γνώμη έχει για τήν γυναίκα. Κι' ο «Γέρος» του Μοριά απάντησε :

— Άγγελος απ' έξω, διάλογος από μέσα. Καλύτερα κλέφτης στα βουνά, παρά γαμπρός στους κάμπους !...

Σ. Ζημζήσιου

Στου Βουκουρεστίου

Αί ύπογραφαι του ιστορικού της Έπανάστασεως Σπ. Τρικούπη και του Έθνικού ευνεργέτου Σ. Σίνα.